

Overensstemmelse med Bevillingsmagtens Stilling til de paagældende Poster paa indeværende Aars Finanslov, hvor nemlig Beløbene ere budgetterede med samme nedsatte Beløb, som nu er foreslaaet fra Folketingets Side. Derfor gik jeg med til at acceptere disse Forslag, idet jeg i Folketinget har dokumenteret, hvorledes de Bevillinger, der findes paa den nuværende Finanslov, maa forstaaas. Det er ganske rigtigt, at der har været Ønsker oppe i Folketinget i forrige Samling om at gaa til en mere almindelig Rentenedsættelse, men disse Ønsker fik deres Udtryk i Ændringsforslag, der bleve stillede af Finansudvalget, og særlig et Ændringsforslag om at nedsætte Renten for det lærde Skolevæsen. Disse Ændringsforslag bleve vel vedtagne af Folketinget, men bleve forkastede her i dette høje Ting. Der har altsaa i forrige Samling ikke foreligget en Vedtagelse af begge Ting med Hensyn til en almindelig Rentenedsættelse.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—28 (se Tillæg C.) samt Lovforslagets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en Hædersgave af Statskassen til Deltagerne i Kampene for Fædrelandet i Aarene 1848—50.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Sagen sattes under Forhandling.

Finansministeren (Hørring): Det foreliggende Forslag er, som det vil være ærede Medlemmer bekendt, fremkommet ved privat Initiativ i Folketinget, og Forslaget gaar jo ud paa, at der i dette Finansaar, der nu stunder til, skal udbetales en Hædersgave til enhver, der har deltaget i Krigen 1848—49 og 50, en Hædersgave, som bestaar i et Beløb af 100 Kr. Det er oplyst under Behandlingen i det andet Ting, at dette Forslag, om det blev til Lov, vilde medføre en Udgift af over 1½ Mill. Kr. Der er nemlig af Deltagere i Krigen tilbage — efter en temmelig paalidelig stati-

stisk Beregning — 16,000, og 100 Kr. til hver af disse vil altsaa give godt og vel 1½ Mill. Kr. eller snarere 16—1700,000 Kr. Naar man staar over for en saa stor Udgift som denne, er det selvfølgelig en Pligt for Ministeriet at spørge sig selv, om det er forsvarligt at gaa med til at afholde et saadant Beløb af Statskassen, et Beløb, der udgives og dermed svinder bort, uden at Staten beholder nogen Nytte deraf. Jeg har ikke kunnet besvare dette Spørgsmaal anderledes end benægtende; jeg har ikke kunnet se, at det kan være nyttigt og forsvarligt at give et saadant Pengebeløb til alle og enhver, der have deltaget i den første slesvigske Krig, uden Hensyn til, om den paagældende lever i Trang eller ikke. Jeg har derfor ikke kunnet give dette Forslag min Tilslutning i det andet Ting. Under Behandlingen af Forslaget blev der fra en enkelt Side af Salen stillet Ændringsforslag om at forandre Forslaget saaledes, at denne Hædersgave, der i øvrigt saa skulde forhøjes noget, kun skulde tildeles saadanne, som i den første slesvigske Krig ere bleve saarede eller kvæstede. Herved begrænses jo ganske vist den Uddeling, der skal finde Sted, ganske væsentligt. Men paa den anden Side staa vi dog over for en Uddeling af Statens Midler i Flæng uden Hensyn til, om de, der modtage dette Pengebeløb af 100 eller 250 Kr. — det er i og for sig ligegyldigt — ere trængende eller ikke til Understøttelse af Staten. Der hæftede ved dette Forslag ikke faa væsentlige Mangler. Det var navnlig saaledes, at Forslaget gik ud paa at tage alle Invalidider med, men i Virkeligheden ikke gjorde det, fordi der er jo ikke saa faa, der ere Invalidider, ikke fordi de ere kvæstede eller saarede, men fordi de under Krigen havde faaet en anden indre Svaghed. Paa den anden Side er jo det Begreb, som er opstillet her i Ændringsforslaget, at den paagældende skulde være saaret eller kvæstet, saa vagt, at det, naar man skal tage alle dem med, der have faaet om end et nok saa ubetydeligt Saar uden at have været under Lægebehandling, eller uden at det har været af nogen væsentlig Beskaffenhed, vil komme til at gaa meget vidt. — Imidlertid kunde jeg jo have modtaget denne Ændring af Forslaget som et Forhandlingsgrundlag, men det blev ikke vedtaget af Folketinget.

Ved Behandlingen af Sagen i det andet Ting har jeg tilladt mig at pege paa en anden Vej, som jeg ganske vist for mit Vedkommende mener, at man kunde gaa, nemlig den, at man kunde stille et Beløb til Regeringens Raadighed, saaledes at man